

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΗ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΝΙΟΛΑ ΑΝΝΙΤΣΧΙΑΡΙΚΟ

ΤΟ ΤΕΡΑΤΩΔΕΣ ΠΕΙΡΑΜΑ

Έταξιδεύα με τὸ ὑπερωκεάνειο «Κόντε - Ρόσο» γιὰ τὴν Ἀμερική ὅπου με ἐπερίμενε με λαχτάρα ὁ θεῖος μου, - ἀδελφὸς τοῦ πατέρος μου - πλουσιώτατος βιομήχανος τῆς Νέας Ὑόρκης. Ἦθελε, καθὼς μοῦ ἔγραψε ὁ ἴδιος στὰ γράμματά του, νὰ ξαναἰδῆ καὶ νὰ σφίξῃ στὴν ἀγκαλιά του, τὸν μοναχρῖβο ἀνηψιό του, τὸν ὁποῖο εἶχε ἀφίξει μωρὸ παιδάκι, ὅταν ἔφυγε ἀπὸ τὴν πατρίδα...

Μέσα στὸ ἀτιμόπλοιο ἔκανα μερικὲς τυχαῖες γνωριμιές, ἀπὸ ἐξείνες ποὺ γίνονται στὰ ταξείδια καὶ ποὺ ξεχνιοῦνται πολὺ γρήγορα. Μὲ τοὺς ἐπιβάτας ποὺ γνωρίστηκα ἀνταλλάξαμε ἐπισκεπτήρια. Αὐτοὶ μόλις εἶδαν στὰ δικά μου ἐπισκεπτήρια, κάτω ἀπὸ τὸ ὄνομά μου, τὴν λέξι «ὀπνωτιστής», θέλησαν νὰ δοῦν μερικὰ πειράματα ὀπνωτισμοῦ, καὶ ἄρχισαν νὰ με παρακαλοῦν θερμὰ νὰ μὴ τοὺς τὸ ἀρνηθῶ αὐτὸ.

Προσπάθησα νὰ τοὺς ἀποφύγω μὰ δὲν τὸ κατόρθωσα. Μὲ παρακαλοῦσαν τόσο θερμὰ, μὲ τὴση ἐπιμονὴ ποὺ ἀναγκάστηκα νὰ υποκύψω.

Μέσα στὴ μεγάλη αἴθουσα τῆς πρώτης θέσεως ποὺ εἶχαν συγκεντρωθῆ οἱ θεαταὶ μου, ἔκανα τότε μερικὰ συνηθισμένα πειράματα, ἀπὸ ἐκεῖνα ποὺ εἶχα κάνει πολλές φορές σὲ δημόσιες καὶ ἰδιωτικὲς συγκεντρώσεις.

Εἶχα βρεῖ, εὐτυχῶς, μεταξὺ τῶν ἐπιβατῶν μερικὰ καλὰ μέντιουμ καὶ ἔτσι μπόρεσα νὰ διασκεδάσω δυὸ ὀλόκληρες ὥρες τοὺς συναξειδιώτας μου.

Ὅταν ὁμως θέλησα νὰ διακόψω τὰ πειράματα, ὅλοι αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι ἄρχισαν νὰ φωνάζουν καὶ νὰ με παρακαλοῦν νὰ συνεχίσω μὲ μιά ἐπιμονὴ ποὺ μ' ἐνευρίαζε τρομερὰ.

Ἦμουν ἔτοιμος ν' ἀρνηθῶ, ὅταν μὲ πλητῖσε κάποιος κύριος, ὁ ὁποῖος μοῦχε κινήσει τὴν προσοχή μεσα στὸ πλοῖο γιὰ τοὺς παράξενους τρόπους του, καὶ ὁ ὁποῖος πιάνοντάς μου φιλικὰ τὸ χέρι μοῦ ἐψιθύρισε στὸ αὐτί :

- Μπράβο σας !... Βρίσκω πολὺ-πολὺ ὄρατα τὰ πειράματά σας !... Πρέπει ὅμως νὰ ἱκανοποιήστε περισσότερο ὅλους αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους, οἱ ὁποῖοι διψοῦν γιὰ μυστήριό !... Ἄν θέλετε μπορῶ νὰ κάμω καὶ ἐγὼ μερικὰ πειράματα γιὰ νὰ σὰς ξεκουράσω...

Συγχρόνως δὲ ἔβγαλε ἀπὸ τὴν σέπη του ἓνα μικρὸ ἐργαλεῖο ποὺ τὸ ἐγγνώριζα πολὺ καλά, γιὰτι καὶ ἐγὼ τὸ εἶχα χρησιμοποήσει μερικὲς φορές. Ἦταν ἓνας «π ε ρ ι σ τ ρ ο φ ι κ ὸ ς κ α θ ρ ἔ -

π τ η ς». Τὸ ἐτοποθέτησε ἑπάνω σ' ἓνα τραπέζι καὶ βρισκόταν σὸ κέντρο τῆς αἰθούσας καὶ μοῦ εἶπε σιγανά :

- Θὰ μποροῦσα νὰ κάμω πειράματα καὶ χωρὶς αὐτὸ, ἀλλὰ εἶνε πάντα προτιμώτερο νὰ ρίχνῃ κανεὶς λίγη στάχτη στὸ μάτι τοῦ κοινοῦ. Κιττάξτε...

Καὶ γυρίζοντας ἀργά-ἀργά πρὸς τοὺς θεατὰς ἄρχισε νὰ τοὺς κυττάξῃ ἐπιμονα, μ' ἓνα βλέμμα ἔντονο καὶ ἐπιμονο. Σὲ διάστημα δεκα δευτερολέπτων ὅλοι οἱ συναξειδιώτες εἶχαν καταληφθῆ ἀπὸ ἓνα εἶδος καταληπτικῶ ὕπνου καὶ ἔμεναν ἀκίνητοι στὶς περὶ παράξενες στάσεις !...

Τὸ πείραμα αὐτὸ ἦταν ἀληθινὸ θαῦμα ! Κανεὶς ποτε ὀπνωτιστής, ἀπὸ ὅλους εἶχα γνωρίσει, δὲν εἶχε κατορθώσει νὰ κινήῃ ἓνα τέτοιο πρᾶγμα καὶ μὲ τέτοια δύναμι ποὺ ἐμοίωζε διαβολικὴ !...

- Ποῖος εἰσθε ;... τὸν ρώτησα τότε σχεδὸν σατισημένως, ἐνὸς γελούσε μὲ ὕφος εὐχαριστημένο. Ποῖος εἰσθε ; Τὸ ξέρετε πὼς εἰσθε ἄνθρωπος καταληπτικῶς :

- Ἴσως... Θέλετε νὰ μάθετε ποῖος εἰμι ; Μὲ λένε δόκτορα Μάρκο...

Τοῦ εἶπα καὶ ἐγὼ τὸ ὄνομά μου, προσθέτοντας ὅτι τὸ θεωροῦσα ἐξαιρετικὴ εὐτυχία ποὺ ἔκανα τὴν γνωριμία του. Ἐπειτα κυττάζοντας γύρω στὴν αἴθουσα ποὺ εἶχε μεταβληθῆ σὲ... ὀπνωτιστοῦ, τὸν ρώτησα :

- Καὶ τώρα !... Τι θὰ γίνῃ τώρα ;...
- Ἀπλούστατα. Θὰ πάμε νὰ κινήσουμε ἓνα πειράμα στὴν πρῶτη. Μέσα σὲ δέκα ὥρες, θὰ ἔχουμε ξυπνήσει ὅλοι... Ἐν τῷ μεταξύ ἐμεῖς θὰ βροῦμε εὐκαιρία νὰ μιλήσουμε λίγα.

Ἐκάμω νέα πειράματα, ποὺ κατέπληξαν τοὺς ναυτικούς...

Ἐκαμογέλασα καὶ ἤτηρας πλέον ἀκολούθησα τὸν παράξενο δόκτορα...

Τι ἄλλες μέρες ἔκαμε νέα πειράματα ποὺ κατέπληξαν τοὺς ναυτικούς τοῦ πλοῖου.

Ὅλοι μιλοῦσαν γι' αὐτόν...

Γιὰ νὰ μὴ πολυλογῶ τέλος, ἔτσι ἐγγνώρισα τὸν παράξενο καὶ μυστηριώδη αὐτὸν ἄνθρωπο, τὸν ὁποῖον ἀργότερα ἐπρόκειτο νὰ ἀγαπήσω σὰν ἀδελφὸ μου καὶ νὰ τὸν μισῶσ κατόπιν φοβερὰ, ὅταν παρέστην στὸ περὶ μυστηριώδους καὶ σὸ περὶ ἐγκληματικῶ τοῦ πειράμα. ***

Φίσημα τέλος στὴ Ν. Ὑόρκη. Χαίρετσα τοὺς κυρίους ποὺ γνωρίσει στὸ ἀτιμόπλοιο, καὶ τράβηξα γιὰ τὸ σπίτι τοῦ θεῖου μου.

Μέρες κατόπιν, ἓνα βράδυ ποὺ δὲν εἶχα καθ'όλου διάθεσι νὰ κοιμη-

θώ, έβηματιζα με μεγάλα βήματα μέσα στο εύρύχωρο δωμάτιο που μου είχε παραχωρήσει στο σπίτι του ο θείος μου. Ήμουν νευρικός. Κάποιο ανέκφραστο προαίσθημα μου ετάραζε όλο το νευρικό μου σύστημα.

Είχαν περάσει δυο μήνες από την ημέρα πουχα φτάσει στην Νέα Υόρκη. Όλον αυτό τον καιρό τόν πέρασα κλεισμένος σχεδόν στο σπίτι. Δεν έβγαινα συχνά έξω, δεν διασκέδαζα καθόλου...

Μολταυτα τον δόκτορα Μάρκο τον είχα συναντήσει αρκετές φορές. Αν κ' είχαμε συνδεθεί όμως με την παιδι θεομη φίλια, εγγώριζα πολύ λίγα πράγματα γι' αυτόν και για τις μυστηριώδεις μελέτες στις οποίες ήταν απροσιωμένος. Ήμουν βέβαια κι' εγώ μεμυημένος στα μυστήρια του ύπνωτισμού, αλλά ο τρόπος με τον όποιον ενεργούσε ο δόκτορ Μάρκος ήταν για μένα ένα έντελως σκοτεινό μυστήριο.

Μου είχε υποσχεθεί ότι πολύ γρήγορα θα μ' έκαλούσε να παρασταώ σ' ένα περίφημο πείραμα του, σ' ένα πείραμα καταπληκτικό και ή άνυπομονησία μου σχετιώς ήταν μεγάλη...

Αυτό το βράδυ για να περάσω την ώρα μου και για να υπερικήσω τόν παράξενο εκνευρισμό που με κρατούσε σε διαρκή υπερδιέγερση, έπληρα από τη βιβλιοθήκη ένα βιβλίο κι' άρχισα να το φυλλομετρού άφηρημένος και να κυττάω τις διάφορες εικόνες του, που κατά βάθος δεν μ' ένδιεφερον καθόλου γιατί ήταν σχετικές με πρόσωπα της άγγλικής κοινωνίας του 14ου αιώνας.

Έξαφνα όμως, κάτι το άπρόοπτο, κάτι το μυστηριώδες, κάτι το ανεξήγητο ετραβήξε την προσοχή μου. Έπάνω σε μιá λευκή σελίδα του βιβλίου που ήμουν έτοιμος να την γυρίσω, παρουσιάσθηκε ξαφνικά μιá φράση, λίγες λέξεις, γραμμένες με μολύβι, σαν να τις έγραψε γρήγορα - γρήγορα κάποιος άορατο χέρι...

Ανεπήδησα κατάπληκτος κρατώντας το βιβλίο άνοιχτό στο χέρι μου και διαβάζοντας τις λέξεις αυτές :

«Σε περιμένω άπευκτως στις 11, πρό του μεσονυκτίου, στο σπίτι μου. Μάρκος».

Έπλησίασα άμέσως τη σελίδα στο φώς για να κυττάω καλύτερα, μα του κάκου έκυτάξα και έξανακύνταξα. Η λέξεις είχαν χαθή, ή σελίς ήταν λευκή...

Όποτε ή παραμικρή μολυβιά δεν ύπηρχε πάνω στο λευκό χαρτί, τίποτε, τίποτε άπολύτως !...

Άνυπόμονος να εξήγησω το μυστήριο αυτό έτρεξα στο σπίτι του δόκτορος Μάρκου πρό των έντεκα. Χτύπητα στην πόρτα και κατέβηκα ο ίδιος να μου άνοιξει με τόν παιδι γλυκό χαμόγελο στα χείλη, με ύφος έντελως φιλικό.

— Σας έπεριμένα, μου ελεπε, όταν με είδε.

Και με ώδηγησε μέσα στο άπόμερο, ήσυχο και άυστηρά επιπλωμένο γραφείο του. Μόλις βρέθηκα εκεί έννοιωσα, δεν ξέρω γιατί, μιá άλλόκοτη στενοχώρια.

Ο δόκτορ Μάρκος, εκάθησε σε μιá μεγάλη πολυθρόνα κοντά στο γραφείο του και μου έδειξε ένα κάθισμα άπέναντί του.

Μιά παράξενη κακοδιαθεσία άρχισε να με πιάνη σιγά - σιγά καθώς έκύνταξα τόν φίλο μου του όποιου τόν βλέμμα είχε γι' ετι τώρα σκληρό και άπειλητικό.

Ήμουν έτοιμος να τού μιλήσω και να του ζητήσω εξηγήσεις. Άλλά εκείνος μαντεύοντας την σκέψη μου μου έκανε νεύμα να σωπάσω. Έπειτα χάθηκε βαθύτερα στην πολυθρόνα του και μισανόγοντας τα μάτια του που πετούσαν άστραπέδες άρχισε να μιλά με σιγανή φωνή :

— Σας είχα υποσχεθεί, μου είπε, ένα μεγάλο πείραμα. Είσαστε πάντα διαθεσιμμένος να τόν ιδήτε ;

— Βέβαια... άλλα.

— Δεν ύπάρχει άνάγκη να μου κάνετε χαριμιά έρωτησι. Έπιμένω στα λόγια μου. Είσαστε πάντα έτιμνος να ιδήτε τόν πείραμα ;

— Δεν ζητώ τίποτε καλύτερο άπ' αυτό, έψιθύρισα, μόλις κατορθώνοντας να άρθρώσω τις λέξεις αυτές.

— Χρειάζεται πολύ θάρρος, έξεηκολούθησε ο δόκιωρ Μάρκος και πρό πάντων μεγάλη ψυχραιμία έκ μερους σας. Άλλως τε έσπεις είσθε μεμυημένος στα τού ύπνωτισμού...

Διεκόπη για να βγάλη, από τόν σφραγί του γραφείου του ένα δεματάκι δεμένο με έξαιρετική επι-

μέλεια. Τό έβαλε κοντά μου και με παρακάλεσε να τόν άνοιξω.

Όχι χωρίς άγωνία έλυσα τόν σχοινί με τόν όποιο ήταν δεμένο, άνοιξα τόν χαρτί και είδα μιá δωδεκάδα φωτογραφιών ώραιών κοριτσιών από δεκαέξ έως δεκαοχτώ έτών. Είχαν όλα μιá έκφρασι γελαστή και χαριτωμένη. Ο δόκτορ Μάρκος είχε σηκωθεί έν τώ μεταξί από την πολυθρόνα του και με κυτταζε κατάματα για να μαντέψη τις σκέψεις μου.

— Ποιές είνε αυτές ; τόν ρώτησα.

— Θα τις ιδήτε σε λίγο. Θάρθουν εδώ, μου άποκαίθησε χαμογελώντας.

— Δόκτωρ ! τού φώναξα. Αυτό που λέτε είνε τερατιώδες !.

— Μου είχατε υποσχεθεί να είσθε ήμερος άγαπητέ μου, άλλα βλέπω πως έχετε πολύ λίγη ψυχραιμία. Άλλως τε, τόσο τόν χειρότερο για σας. Τώρα είνε πε ά πολύ άργά.

Και χωρίς ν' άσχοληθή πλέον μ' έμένα, μου πήρε από τόν χέρια τις φωτογραφίες και τις έβαλε την μιá δίπλα στην άλλη επάνω στο γραφείο.

Ήταν άνήκουστο εκείνου που ο φίλος μου έσοιμαζόταν να κάνει.

Έφοβόμουν για την τύχη των δυστυχισμένων εκείνων κοριτσιών που θα έπεφτον σε λίγο στα χέρια του. Άλλά όπως τόν είχα περ κι' ο ίδιος ήταν περ πολύ άργά !.

Ήθελα να φωνάξω, ήθ' λα να φύγω από αυτό τόν σπίτι, μα δεν μπορούσα. Μου ραινόταν πως ήσουν καοφωμένος τόν κάθισμα μου, κριος ίδιος ; έβραχε τόν προσώπου, τα πόδια μου έτρεμαν...

Ο δόκτορ Μάρκος δν ήσχολεϊτο πιά καθόλου μ' έμένα. Αίσθανόμουν έν τούτους ότι ή τεραστία δι'αμεις της θελήσεως μου με κρατούσε ά έ ήτον κοντά του, σχεδόν άνίσχυρον στην έξουσία του.

Τα μάτια του που πετούσαν άστραπέδες ήσαν κερφαμένα επάνω στις φωτογραφίες. Τό πρόσωπό του είχε πάρει μιá έκφραση σκληρή και άγρία, τά χείλη τόν έψιθύριζαν σιγανά έπιτηκτικές και σύντομες προσαγγελίες.

Είχα σαφή και άκριβή έντύπωση εκείνου που συνέβαινε μεταξί του δόκτορος Μάρκου και των κοριτσιών που ήσαν στις φωτογραφίες.

Ήξερα πολύ καλά τί έσημαιαν ή σιγανές και ίσχυρές εκκίνες προσαγγές του. Ο δόκτορ προσκαλούσε κοντά του, μέσα στο σπίτι του, όλα αυτά τόν κοριτσια, τά όποια είχαν άφίσει έως αυτή την στιγμή, τά ζεστα κρεβάτια τους, την πατρική τους στέγη, τού ; άγαπημένους συγγενείς των, για να τρέσουν, χωρίς δύναμη, χωρίς θέλησι κοντά του !.

Πόση ώρα εκράτησε ο θανάσιμος αυτός έπιδάλτης ; Δεν ξέρω, δεν θυμούμαι...

Ίσως έναν αιώνα, ίσως μερικά δευτερόλεπτα μονον ! Θυμούμαι έν τούτους, πως άκουσα ένα ελαφρό θόρυβο. τόν θόρυβο πολλών βηματιών, ένα δυσδιάκριτον ψιθύρο, μέσα τόν διπλανό σαλονάκι. Είδα τότε τόν δόκτορα Μάρκο να σηκώνεται μ' έναν μορφατό Ικανοποιήτως στο ώχρό τόν πρόσωπο και να μου μυσθούριζε στ' αυτί :

— Έδώ είνε όλες... Έλάτε...

Άλλά δεν εκινήθηκα από τη θέση μου, δεν μπόρσα να κινηθώ.

Ο φίλος μου γελούσε τώρα ένα γέλιο τρελλά, ένα γέλιο τρομακτικό, που μου έπάγωνε τόν αιμα μου μέσα στις φλέβες !. Έγελούσε για τόν τρόμο μου, για την άγωνία μου, για την άδυναμία μ' υ, ήθελε να με βασανίση άκομη περισσότερο, να μου δείξη ολοφάνερα την άτιμία του. Έσκυψε λοιπόν και μου είπε δυνατώτερα αυτή τη φορά :

— Με περιμένουν ! Έλάτε κι' έσεις.

— Δόκτωρ !.. Μάρκο !.

Ήσαν ή μόνες λέξεις που μπόρσα να προφέρω τραυλίζοντας.

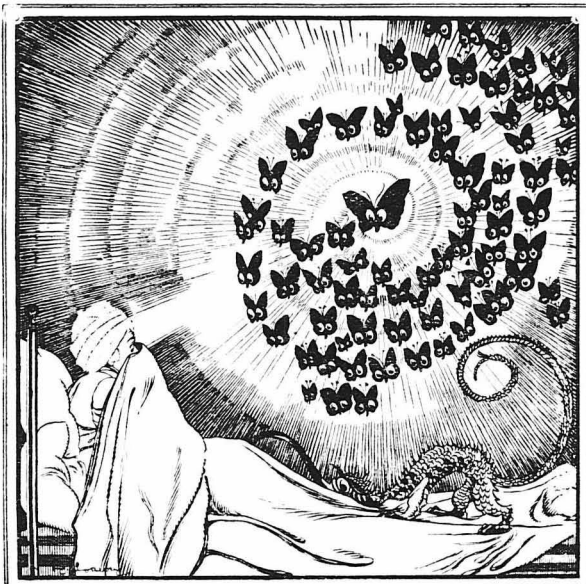
Ο δόκτορ όμως άμειλιχτος, όπως πάντα, επανάλαβε :

— Σας είχα υποσχεθεί ένα πείραμα μεγαλιώδες και κρατήσα τόν λόγο μου Κύνταξε τώρα...

Έψαξε άνάμεσα στις δωδεκα φωτογραφίες, τραβήξε μιá από αυτές, μου την έφερε κάτω από τά ματια και μου είπε :

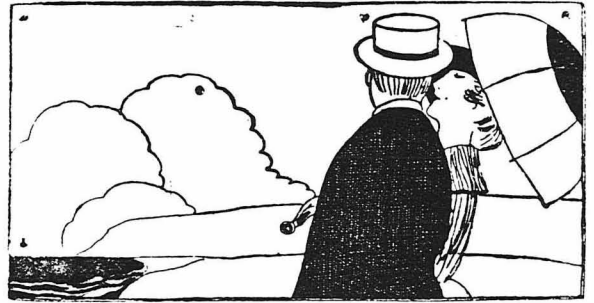
— Σας άρέ.σι ; Είνε πολύ χαριτωμένη, αϊ ;... Δεν θελετε λοιπόν να διασκεδάσουμε μαζί τους ; Πολύ καλά... Τώρα κυττάχτε να δήτε ώς που φάναι ή δύναμη μου...

Και πριν προφτάσω να φωνάξω, πριν προφτάσω να τού άρπάξω άπό τόν χέρια την φωτογραφία τού δυστυχισμένου εκείνου κοριτσιού, έπήρε ένα μαχαίρακι και ταχύς σάν

Παράνοο δόλωσμο; από τρομερούς έπιδάλτες...

ΜΙΚΡΑ - ΜΙΚΡΑ

ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΠΑΡΑΔΟΞΕΣ ΕΚΚΛΗΣΙΕΣ

Sic transit...

Ο κόμης Μιχαήλ Καρολί, πρώην πρόεδρος της Ουγγρικής Δημοκρατίας και πολιτικός εξόριστος τώρα, έπαιξε προ ή ερόν σκάκι σ' ένα κεντρο της Μονμάρτης μ' ένα νεαρό σωμαφέρ ταξί, έξαιρετικά καλοαναθεωρημένο και ευγενή, του οποίου άγνωστος το όνομα και τον όποιον είχε συν νήσει τυχαίω.

Άξαφνα, καθώ: έπαιξαν, ο κόμης Καρολί φώναξε: «echec au roi» «ήττα του βασιλιά!» φράσιον συνήθη στο σκάκι. Και όμως εί- χε νικήσει και στην προ-μικτότητα τον βασιλιά. Και τον τó ά- πέδειξεν αυτό ο νεαρός σωμαφέρ του βγάξοντας και δείχνοντάς του με χιμογελο την κάρτα του: «Ήταν ο πρίγκιπ Γεώργιος των Βουβώνων, έγγονος του Ντόν Κάρολου, άπόγονος του Βασιλέως 'Ηλιου Λουδοβίκου XIV και μνηστή του θρόνου της: Ισπανίας, τον όποιον ή ανάγκασε της: ζωής: τον είχαν κάνει να γίνει, προς τó παρόν τουλάχιστον, σωμαφέρ!

Οι συμβουλές του Μπερνάρ Σόου

Τον τελευταίο καιρό ό περιφέρμος: Άγγλος δραματικός συγγρα- φεύς Μπερνάρ Σόου βομβαρδίζεται καθημερινώ: από τα χειρογρα- φια των νεαρών σωμαφερωτών του λογοεχών, οι όποιοι του τά στέλλουν για να τα διαβάσει και να τους πη τη γνώμη του.

Έννοείται, ότι ό Μπερνάρ Σόου δέν άνοίγει κανένα από τα χει- ρόγραφα αυτά. Διά της έπιστροφής του ταχυδρομείου τά ξαναστέλ- λει στους συγγραφείς των, έπισυναπτών σ' αυτά ένα μικρό βιβλια- ράκι του τó όποιο έκανε ειλικώς τόν κόπο και τó έγραψε. Τό βι- βλίο αυτό έχει τίτλο: «Τι πρέπει να κάνει ένας συγγραφέας τó πρώτο του έργο». Και ή πρώτη συμβουλή του Μπερνάρ Σόου σιό βιβλίο αυτό είναι ή εξής:

«Στείλετε τó έργο σας μονάχα σ' ένα διεννιτή θεάτρου. Προσπάτω μη τó στείλετε σιόν προσφιλή σας συγγραφέα, παρακαλώτας τον να τó διαβάσει...»

άστραπή, έχόραξε μερικες γραμμές στο πρόσωπο της νέας που φα- νόταν σ'ήν φωτογραφία.

Μιά σπαρακτική φωνή που δέν είχε τίποτε τó ανθρώπινο άντι- χρισ πένθιμα μέσα στο διπλωπό σαλιόνι κι' άμέσως ένα από τά κορίτσια έκίνησε, με τó πρόσωπο καταματωμένο όρημος προς τó μέρος μας και έπεσε μ' έναν ύποκοφο γδούπο κατά γής!

«Όμωσα σ'αγαλίζοντας έναντιόν του δόκιμος, ό όποιος μου είχε γυρίσει εν τώ μεταξύ την πλάτη, ζητώντας να τον χτυπήσω... να τόν πνίξω... Άλλά την ίδια στιγμή ελιποθύμισα, και σοριαστέ- χα κάτω...»

Τό άλλο πρωί βρέθηκα στο κρεβάτι μου. Είχε ξεχύσει έντελώς τά γεγονότα της περασμένης νυκτός. Κατά τó πρόγευμα ένώ εδιά- βαζα κάποια έφημερίδα, τó βλέμμα μου έξαφνα έπεσε σε μιά περιο- ρη είδησι. Οίρηλιας τότε σάν τρελλός και σοριαστέχια κάτω!

Είχε διαβάσει αυτές τις λίγες γραμμές:

«Λώδεκα κορίτσια άνήκοντα σις καλύτερες οικογένειες της Νέας Υόρ- κης, έξηφανίσθησαν μυστηριωδώς την περασμένη νύκτα. Μία από τις νέες αυτές, ή Κλαίρη Ντάβινσον, ερωθή παραδόξως σιό κεντρικόν νοσο- κομείον της πόλεως εις κακήν κατάστασι. Φέροι τραύματα δι' έχειριδίον σιό πρόσωπον. Τό πρωτοφανές για την πόλι μας γεγονός άπό καλύτει ανεξήγηστον μέχρι της στιγμής μυστηρίω».

Όταν συνήρθα βγήκα άμέσως. Έξω και προσπάθησα να βρω τόν δόκτορα Μάρκο, μα έστάθη άδύνατον. Είχε φύγει από τó σπι- τόν και κανείς δέν ήξερε που ήπνε. Από τότε ποτέ πιά δέν έμαθα τίποτε για τόν μυστηριώδη αυτόν άνθρωπο. Ούτε κατήγγει- λε στις άρχές τó έγγλημά του, τó όποιο άφηγούμαι σήμερα εδώ, ξελαφρώνοντας έτσι την συνιδήσή μου...

Όλωδοήποτε δέν έλησμονησα ούτε θα λησμονήσω ποτέ την τρομερή νύκτα που πέρασα μαζί του. Τακτικά σιόν ύπνο μου πα- γώνα δόλωμος από τρομερούς εφιάλτες. Παράδοξα όντα παρου- σιάζονται μπρός μου... Κι' ό Θεός τó ξέρει αν θα γιατρευτώ πο- τέ άπ' τó κακό αυτό...

Στό χωριό Στίβιλαλλ της Άγγλίας βρισκαται μιά εκκλησία που έχει τó ιδιαίτερο γνώρισμα ότι την έχτισε ένας και μόνος άνθρω- πος! Τό όνομα του ύτομονητικού αυτού έργάτου είναι Τζόν Γκρήν. Ό Γκρήν ήταν ένας άπλος χτίστης, έθεσε δέ τόν θεμέλιον λίθον της εκκλησίας τó 1810 και την έτελειώσε επτά χρόνια άργότερα!..

Ό ιεραπόστολος Σιόν Πέκ μεταβās κατά τó 1823 στήν Γρο- λανδία για να προσηλυτίσει τους Έσκιμώους, έφερε τó έργο του εις πέρας με μεγάλη εύχλια. Έπειδή όμως δέν είχε εκκλησία να κηρώσει τόν λόγο του Θεού, άποφάτισε κι' έχτισε μίαν από πάγον κι' ά τó σύστημα με τó όποιο χτίσαν οι Έσκιμώοι τις καλύτε- ρες των. Τό ιερόν, τά καθίσματα, ό άβνον κ.τ.λ. έγιναν επί- σης από πάγο!..

Ό ίδιος ιεραπόστολος έχτισε και σιό Μπάκλαντ της Ιρλανδίας μιά άλλη εκκλησία από... δέρματα φώκιας! Έτέντωσε δηλαδή σα- ράνα δέρματα φώκιας, τά έρωσε και τά έστήλωσε ψηλά με ψα- ροκόκκλα φάλαινων. Για καθίσματα χρησιμοποίησε κασσόνια από κονοέρβες. Ό πάστορ όμως είχε κάνει τó λογαριασμό του χωρίς τόν ξενόδοχο, τις άσπρες άρνούδες δηλαδή που μία πέρα από τη μεγάλη τους πείνα... καταβρόχθισαν ένα μέρος της εκκλησίας! Οί έντόπιοι με μεγάλη δυσκολία κατώρθωσαν να τις διώξουν και να περισώσουν τó υπόλοιπο της εκκλησίας τους, ή όποια μιλώθησε κατόπι με σακκιά και λινάτσες και έτσι συνεχίσθησαν οι ιεροτε- λεσταί!..

Στήν Νορβηγία ύπάρχει μιά άπο τις παροδοξότερες εκκλησίες του κόσμου. Η εκκλησία της Άγίας Βιτιμπούργης, που βρισκα- ται κοντά στήν πλωτή διάβρυγα της επαρχίας Χόλλερ, την εκκλη- σία αυτή την τιμούν πολύ οι φαράδες των γειτονικών χωριών και την έπινοκτέονται τακτικώτατα. Είνε χειρομένη επάνω σε μιά με- γάλη μούσα, έχει μήκος τριάντα ποδών και ύψος επτά, τριάντα έξ καθίσματα για τó εκκλησίασμα, ένα άβνον και ένα άβνονα!..

ΑΝΕΚΔΟΤΑΚΙΑ

ΕΝΑ ΘΑΥΜΑΣΙΟ ΛΩΠΟΔΥΤΙΚΟ ΤΕΧΝΑΣΜΑ

Ό «Έδρα Πός σ' ένα φημισμένο διήγημά του παρουσιάζει κάποιον κύριο που έχει σιτή κατοχή τον ένα πολύτιμο έγγραφο. Τό έγγραφο αυτό πολλοί θά είχαν τó ενδιαφέρον να τó άποκτήσουν και ό κύριος φοβάται φυσικά, τους κλέφτες. Για να τó ασφαλίσει λοιπόν καλύτερα, τó βάζει μέσα σ' ένα παλιό φάκελλο και τó άφηνει εκτεθειμένο ολοφάνερα άπά- νω σιό γραφείο του. Ό εθνήστατος Άγγλος είχε κάνει τόν ύπολογισμό, ότι οι κλέφτες που ήξεραν πόσο πολύτιμο ήταν τó έγγραφο αυτό θά τó φανταζόντουσαν κλειδωμένο και διπλοκλειδωμένο και γι' αυτό θά τó αναζητούσαν παντού άλλου παρά εκεί που ήταν πραγματικώς.

Σε μιά τέτοια εθνεσιάτη ψυχολογία στηρίχτηκε κάποιος μεγάλος λο- ποδύτης σιή Βοστώνη για να παίξει με δλη τον την ήουχία τó κόλπο του.

Ό λοποδύτης αυτός είχε πάρει την άπόφασι να κλέψη τó σιτι ενός μεγάλου τραπεζίτου. Μιά μέρα λοιπόν, τόν εφώναξε σιό τηλέφωνο και τού ειπε:

— Έμπρός! έμπρός! Έίσαστε ό κ. Σουίφτ; ... Ναι; ... Πολύ κα- λά... Λαμβάνω την τιμή να σας άναγγείλω, πως σήμερα θά σας γύσωμε τó σιτι σας!

Ό τραπεζίτης της Βοστώνης έκοσος σιά γέλοια. Πίστεψε πως τά λό- για αυτά ήταν άστείο κάποιον γνωστού του. Τού φάνηκε, μάάλιστα, πως διέ- κρινε τήν φωνή κάποιου φαρσέρ φίλου του.

Ό άγνωστος, που τηλεφωνούσε έακολούθησε ως τόσο:

— Λαμβάνετε την καλωσύνη να μές πτε ποιά ώρα δε θά βρισκαετε σιό σιτι σας; Είνε καλύτερο να μές τó πτε, γιατί προτιμώμε να μη χύσωμε διόλου άμα.

Τό θήην άστείο καλόρασε σιόν κύριο Σουίφτ και για να δείξη πως ήταν άντάξιος τού έξυπνου φίλου του, τού ειπε ποιά ώρα θά έλειπε.

Την ώρα αυτή έβγήκε πραγματικώς έξω.

Όταν γύρισε σιό σιτι του οι έξυπνοι λοποδύτες δέν είχαν άρσιει τίποτε!

